

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko B. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2008 r.,

na skutek skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 maja 2007 r., sygn. akt II Ca (...) [II WSC (...)],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 maja 2007 r. Sąd Okręgowy w B. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pozwany zarzucił naruszenie art. 6, 647 k.c., art. 233 i 234 k.p.c. i wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wskazane przez skarżącego art. 233 i 234 k.p.c. wprost dotyczą ustaleń faktów i oceny dowodów. Przedstawiając natomiast zarzut naruszenia art. 6, 647 k.c. skarżący faktycznie też zmierza do podważenia ustaleń faktów i oceny dowodów. Z uzasadnieniu skargi kwestionuje bowiem dokonaną przez

Sąd ocenę opinii biegłego sądowego oraz ustalenia Sądu co do rozkładu ciężaru dowodu.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.